

Sygn. akt VII U 569/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 marca 2017 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. W. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 13 stycznia 2017 r. do dnia 28 lutego 2018 r.

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2017 roku **R. W.** za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 22 marca 2017 roku, znak: (...), na mocy której przyznano mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 13 stycznia 2017 roku do dnia 28 lutego 2018 roku. Ubezpieczony wskazał, iż jego stan zdrowia jest na tyle zły, że przy codziennej egzystencji wymaga pomocy innych osób. Tym samym nie jest w stanie wykonywać jakiegokolwiek pracy. (odwołanie z dnia 26 kwietnia 2017 roku, k. 2 – 3 a.s., pismo z dnia 30 maja 2017 roku, k. 7 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 maja 2017 roku **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o odrzucenie odwołania R. W. na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 477⁹ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na treść art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 477⁹ § 1 k.p.c. oraz art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. Tym samym organ rentowy zaznaczył, iż ubezpieczony w odwołaniu z dnia 21 kwietnia 2017 roku wskazał, iż dotyczy ono orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 marca 2017 roku, a nie decyzji organu rentowego. (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 maja 2017 roku, k. 4 – 4v a.s.).

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 roku ubezpieczony podtrzymał dotychczasowe stanowisko natomiast organ rentowy pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu. (protokół rozprawy z dnia 28 listopada 2017 roku, k. 92 – 93 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. W., urodzony (...), z zawodu jest monterem instalacji sanitarno-gazowych. Ostatni raz, tj. od 2010 roku pracował jako magazynier-sprzedawca w sklepie. W lutym 2004 roku u ubezpieczonego rozpoznano chorobę nowotworową – ziarnicę złośliwą. W dniu 28 grudnia 2015 roku trafił na Oddział Ratunkowy Szpitala przy ul. (...) w W., gdzie została u niego rozpoznana padaczka, a od 29 grudnia 2015 roku do 15 stycznia 2016 roku był hospitalizowany na Oddziale Neurologicznym z rozpoznaniem udaru niedokrwienego lewej półkuli mózgu, niedrożności lewej tętnicy szyjnej wewnętrznej, padaczki pourazowej oraz ziarnicy złośliwej w sześcioletniej remisji (stan po radioterapii). (karta informacyjna z dnia 15 stycznia 2016 roku, k. 63 – 64 d.l.).

Z uwagi na stan zdrowia, R. W. w dniu 23 grudnia 2016 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 6 lutego 2017 roku uznał go za częściowo niezdolnego do pracy do 28 lutego 2018 roku. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 29 grudnia 2015 roku. Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 2 marca 2017 roku orzeczenie, na mocy którego uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2018 roku. Komisja Lekarska ZUS jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy również wskazała 29 grudnia 2015 roku. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 lutego 2017 roku, k. nienumerowana a.r., sprzeciw z dnia 9 lutego 2017 roku k. 81 - 82 d.l., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 marca 2017 roku, k. nienumerowana a.r.)

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 22 marca 2017 roku decyzję, znak: (...), przyznającą ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 13 stycznia 2017 roku tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, do dnia 28 lutego 2018 roku. (decyzja z dnia 22 marca 2017 roku, znak: (...), k. nienumerowana a.r.)

R. W. złożył odwołanie od decyzji z dnia 22 marca 2017 roku do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z dnia 26 kwietnia 2017 roku, k. 2 – 3 a.s.)

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii, neurologii, i medycyny pracy celem ustalenia, czy odwołujący utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, w razie ustalenia niezdolności do pracy określenie, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita ze szczególnym wskazaniem daty początkowej tej niezdolności oraz okresu jej trwania. (postanowienie z dnia 8 czerwca 2017 roku, k. 12 a.s.)

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń kardiologicznych odwołującego, Sąd Okręgowy uwzględnił opinię biegłego sądowego lekarza specjalisty kardiologa K. K. z dnia 16 lipca 2017 roku, zgodnie z którą stwierdzone schorzenia kardiologiczne nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy (zarówno całkowitej jak i częściowej). Biegły kardiolog wskazał, iż obecnie obraz kliniczny oraz wykonane badania pozwalają wykluczyć u ubezpieczonego przewlekłą niewydolność serca i zaburzenia jego rytmu. (opinia biegłego kardiologa z dnia 16 lipca 2017 roku, k. 20 - 22 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty neurologa B. Z. z dnia 13 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący od momentu zachorowania na udar niedokrwieny w dniu 29 grudnia 2015 roku, jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 28 lutego 2018 roku. Biegły neurolog podkreślił, iż istniejące do chwili obecnej zaburzenia mowy, rozpoznane zespoły cieśni nadgarstka obustronnie i ostatnie leczenie operacyjne dużych tętnic domózgowych wykluczają podjęcie zatrudnienia. Ponadto zdaniem biegłego przekwalifikowanie zawodowe badanego jest niezasadne. (opinia biegłego neurologa z dnia 13 lipca 2017 roku, k. 34 - 36 a.s.)

Zgodnie z opinią biegłego lekarza medycyny pracy K. G. z dnia 18 września 2017 roku Sąd ustalił, iż biorąc pod uwagę naruszoną sprawność organizmu objawiającą się dyskretnym niedowładem połowicznym prawostronnym,

trudnościami z mową, zaburzeniami pamięci i koncentracji oraz wykonany zabieg operacyjny tętnicy szyjnej wewnętrznej ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od grudnia 2015 roku do lutego 2018 roku. (opinia biegłego lekarza medycyny pracy z dnia 18 września 2017 roku, k. 69 - 71 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd zważył, iż dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie mają opinie sporządzone przez biegłych sądowych neurologa, lekarza medycyny pracy oraz kardiologa powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwalają na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie Sąd stwierdził, że ustalenia poczynione w oparciu o opinie biegłego lekarza medycyny pracy oraz biegłego neurologa stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sprawy.

Zaznaczyć należy, iż żadna ze stron (w tym organ rentowy) nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego lekarza medycyny pracy, jak również opinii biegłego lekarza neurologa stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 22 marca 2017 roku, znak: (...), było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się do wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania ubezpieczonego. W myśl art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. odwołanie powinno zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji lub orzeczenia, zwięzłe przytoczenie zarzutów oraz wniosków i ich uzasadnienie oraz podpis ubezpieczonego albo osoby odwołującej się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, albo przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika ubezpieczonego albo osoby odwołującej się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności. W związku z podniesionym przez organ rentowy zarzutem Sąd w trybie uzupełnienia braków formalnych wezwał ubezpieczonego do wskazania numeru i daty decyzji, od której się odwołuje. Ubezpieczony wykonał nałożony obowiązek i wskazał, iż odwołuje się od decyzji z dnia 22 marca 2017 roku, znak: (...). W związku z powyższym Sąd nie znalazł podstaw do odrzucenia odwołania ubezpieczonego na podstawie art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.

Przechodząc do rozważań dotyczących merytorycznej zasadności odwołania R. W., zaznaczyć należy, że spór w rozpatrywanej sprawie koncentrował się wokół tego, czy ubezpieczony, który na podstawie spornej decyzji uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, powinien być uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Ubezpieczony wskazywał na konieczność ustalenia, że jest całkowicie niezdolny do pracy i wnioskował o przyznanie prawa do świadczenia rentowego z tego tytułu. Ustawa emerytalna w art. 12 ust. 2 definiuje osobę całkowicie niezdolną do pracy jako osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Z kolei osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem

jakiegokolwiek pracy). W kontekście treści cytowanego wyżej art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej osobą całkowicie niezdolną do pracy jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 roku, sygn. akt I UK 28/04).

Przyjmuje się, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 roku, sygn. akt III AUa 1609/15). Kierując się powyższym Sąd Okręgowy uznał, że dokonanie ustaleń w zakresie spornych okoliczności sprawy wymagało analizy dokumentacji medycznej R. W. załączonej do akt sprawy oraz zasięgnięcia informacji specjalnych z zakresu medycyny w dziedzinach: neurologia, kardiologia oraz medycyna pracy.

W niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił wydane opinie, w szczególności te, które zostały wydane przez biegłych zakresu neurologii i medycyny pracy, uznając je za poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych, a tym samym wyczerpujące. W przypadku ubezpieczonego to właśnie schorzenia natury neurologicznej mają decydujące znaczenie dla oceny jego zdolności do pracy. Wnioski zawarte w opiniach biegłego neurologa oraz biegłego lekarza medycyny pracy nie nasuwają wątpliwości co do ich trafności. Wskazani biegli są doświadczonymi specjalistami z wymienionych dziedzin medycyny, które odpowiadają głównym schorzeniom ubezpieczonego. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami z leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu, rzeczowo uzasadnili stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy. Wskazali, że u R. W. stwierdzone zostały poważne schorzenia neurologiczne wynikające z udaru którego doznał w dniu 29 grudnia 2015 roku, objawiają się niedowładem prawostronnym, trudnościami z mową, zaburzeniami pamięci i koncentracji. Biegli w swoich opiniach uwzględnili również fakt, iż ubezpieczony przeszedł zabieg operacyjny tętnicy szyjnej wewnętrznej z powodu niedrożności. Wykonana operacja z pewnością wymaga okresu rekonwalescencji, który pozwoli ubezpieczonemu powrót na rynek pracy.

Organ rentowy i strona odwołująca nie kwestionowali stanowiska wymienionych biegłych sądowych. Sąd Okręgowy, mając na względzie wskazaną okoliczność oraz rzetelność i wyczerpujący charakter opinii wydanych przez neurologa i lekarza medycyny pracy, podzielił stanowisko ubezpieczonego, który wskazywał, że nie jest w stanie podjąć jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Z informacji zawartych z dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych wynika bowiem, że ubezpieczony jest osobą schorowaną w stopniu poddającym w wątpliwość nie tylko jego zdolności podjęcia pracy zarobkowej, lecz również zdolność do samodzielnej egzystencji. Zdiagnozowane u ubezpieczonego zaburzenia sprawiają, że wymaga pomocy drugiej osoby, co oznacza, że wykluczone jest podjęcie przez niego zatrudnienia. Ponadto schorzenia te oraz ich objawy mają zdaniem biegłych charakter czasowy, w związku z czym istnieją szanse na poprawę stanu zdrowia ubezpieczonego, po wskazanej przez biegłego neurologa dacie 28 lutego 2018 roku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska organu rentowego, uwzględniając tym samym odwołanie R. W.. Stanowisko biegłych sądowych odnośnie całkowitej niezdolności ubezpieczonego do pracy jest zasadne i w takiej sytuacji żądanie przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy było uzasadnione zarówno okolicznościami faktycznymi, jak i prawnymi. Na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie.

Ustalając datę, od której ubezpieczonemu przysługuje prawo do wnioskowanego świadczenia, Sąd Okręgowy oparł się na regulacji art. 129 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W przedmiotowej sprawie ustalono, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w następstwie udaru doznanego w dniu 29 grudnia

2015 roku, natomiast wniosek o przyznanie prawa do renty złożył w dniu 23 grudnia 2016 roku. Sąd miał jednak na względzie, że ubezpieczony miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne do dnia 13 stycznia 2017 roku. Ponadto uwzględniając treść opinii biegłych, w tym przede wszystkim opinię biegłego neurologa precyzyjnie określającą datę, Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego do dnia 28 lutego 2018 roku. Z tych też względów Sąd Okręgowy ustalił, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu od 13 stycznia 2017 roku do 28 lutego 2017 roku.

Zarządzenie: (...)